

PARELS & PAPARAZZI

Van Katie Agnew verscheen eerder:

Bubbels

Katie Agnew

PARELS &
PAPARAZZI

Vertaald uit het Engels door Corry van Bree

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Saints vs Sinners*

Oorspronkelijke uitgave: © 2010 Orion Books

Vertaling door: Corry van Bree

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Oranje Vormgevers

Auteursfoto: © James D. Ross

Typografie en zetwerk: Peter de Lange

Copyright © 2010 Katie Agnew

Copyright © 2011 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 9876 9

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.fmbuitgevers.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op

www.uitgeverijmistral.nl

PROLOOG

Het was net iets voor Fatty om de heetste dag van het jaar uit te kiezen voor zijn begrafenis. Tijdens zijn leven vond hij het prachtig als hij mensen een ongemakkelijk gevoel kon geven en nu hij dood was, deed hij precies hetzelfde. Ja, hij zou het fantastisch gevonden hebben, dacht Francesca terwijl ze een zweetdruppel van haar voorhoofd veegde. Tweehonderd mensen transpireerden onder de verzengende mediterrane zon in hun mooiste designbegrafeniskleding. Het was eind september, maar de *Indian summer* zorgde ervoor dat de Cimetière de Monaco heter leek dan de vuren van de hel.

De rouwenden droegen allemaal zwart. De mannen waren gekleed in elegante, slank gesneden kostuums en witte overhemden die hun diepbruine huid onderstreepten, hun droge ogen waren verborgen achter zwarte of goudkleurige Ray-Bans, en ze droegen elegante Italiaanse leren schoenen die zo grondig waren gepoetst dat de eigenaars hun onberispelijke verschijning erin konden bewonderen als ze daar behoefte aan hadden. De vrouwen droegen chique, aansluitende jurken van Chanel, Valentino of Dior. Hun glanzende, lange, blonde of zwarte haar was voorzien van ingewikkelde hoofddeksels: veren, kant, haarnetjes, parels. Hun zonnebrillen waren zo enorm en hun wangen en jukbeenderen zo scherp afgetekend dat Francesca het moeilijk vond om haar kennissen te herkennen.

Pershelikopters cirkelden volhardender in de lucht dan de wespen, die werden aangetrokken door de wolken parfum en aftershave. Natuurlijk waren ze daarom allemaal hier: de miljardairs, oligarchen, coureurs, actrices, modellen en filmsterren. Het kon hen geen donder schelen dat Fatty dood was, maar de begrafenis was een prachtige gelegenheid om wat aandacht van de roddelpers te krijgen nu de zomer voorbij was. En was het niet handig dat de Monaco Yacht Show dit weekend begon? dacht Francesca cynisch. Alles aan het tafereel deed denken aan een film. De fantastische locatie, de oogverblindende cast, de prachtige, blauwe lucht. Het was zo'n

schijnvertoning dat Francesca moest vechten tegen de neiging om van de set af te lopen.

De priester, Padre Gabriele Fontana, was ingevlogen uit Palermo, zoals Fatty in zijn testament had laten opnemen. Hij was een lange, charismatische, knappe man met zilverkleurig haar, die er eerder uitzag als een figurant uit *The Godfather* dan als een man van God. Hij droeg eveneens een zwarte zonnebril. De begraafplaats liep in terrassen naar de zee af en werd perfect beschenen door de middagzon. Francesca luisterde geduldig terwijl de priester in bloemrijk Engels met een zwaar accent treurde om het tragische, voortijdige overlijden van zijn achterneef en goede vriend Giancarlo Roberto LaFata.

Francesca's jongere broer, Giancarlo junior, ging iets dichterbij haar staan. 'Waar heeft hij het in vredesnaam over?' fluisterde hij in haar oor.

'Sst!' deed ze boos, maar Carlo had inderdaad een punt. De moedige, heldhaftige, oprechte man van het volk over wie de priester het had, vertoonde weinig overeenkomsten met de charmante schurk die vandaag werd begraven.

Ja, Fatty had zijn goede punten gehad. Hij was indrukwekkend geweest, en niet alleen om zijn postuur van 1 meter 86 lang en 160 kilo zwaar. Niemands stem had harder gebulderd, niemands lach had luider gegalmd. Voor de eerste keer die dag voelde Francesca een traan in haar ooghoek prikken. Ze herinnerde zich hoe hij vorig jaar op haar verjaardagsfeest de tarantella had gedanst, met glinsterende ogen, zijn wangen rood van de champagne, belachelijk lichtvoetig voor zo'n enorme man. Ze herinnerde zich hoe hij zich als de Kerstman verkleedde toen ze een klein meisje was, hoe warm zijn naar cognac geurende adem was als hij cadeautjes beloofde die ze óók kreeg als hij geen geld had. Ze herinnerde zich hoe hij een 'Frankie'-pizza maakte in de piepkleine keuken van het familierestaurant van haar ouders. Een smiley van salami en rode paprika's met mozzarellahaar. Ze zou de onstuimige omhelzingen die haar ademloos maakten nooit vergeten, of de diamanten oorbellen die hij haar voor haar zestiende verjaardag had gegeven, hetzelfde paar dat ze vandaag droeg. Haar vingers gingen automatisch naar haar oren om te controleren of ze er nog steeds zaten. Ze waren zoveel waardevoller nu hij er niet meer was.

Francesca maakte zich echter geen illusies. De man was geen heilige geweest. Ze herinnerde zich ook de onbeheerste woedeaanvallen, de dreigementen en de beschuldigingen. De vrouwen wier hart hij had gebroken, de verjaardagen die hij had gemist, de auto's die hij in puin had gereden, de levens die hij had geruïneerd... Ze veegde een verdwalde traan van haar wang en probeerde haar zelfbeheersing te herwinnen.

'Frankie.' Carlo bracht haar met een duwtje naar het heden terug.

De priester zweeg en de gemeente staaarde verwachtingsvol naar Francesca. Iedereen keek somber en eerbiedig, maar er werden geen tranen vergoten voor Giancarlo LaFata. Francesca liep naar de rand van het graf, staarde naar de grote mahoniehouten kist en wierp er een witte roos op. Een roos voor de man die altijd beweerde dat hij overal zonder kleerscheuren vanaf kwam. 'Dag papa,' zei ze eenvoudig. Er viel niets meer te zeggen.

De rest van de familie volgde haar voorbeeld. Ze wierpen hun bloemen en namen op hun eigen manier afscheid, en daarna begaven de rouwenden zich naar de wachtende Bentleys, Range Rovers en Ferrari's, om koers te zetten naar de royale begrafenislunch die Francesca in Hotel de Paris had geregeld.

De directe familieleden bleven nog even bij het graf staan, allemaal verdiept in hun eigen gedachten, tot Carlo uiteindelijk het woord nam. 'Laten we gaan, de voorstelling is voorbij. Laten we dronken worden.'

Hij keek nog één keer naar het graf, maakte het bovenste knoopje van zijn overhemd open, trok zijn stropdas los, veegde het dikke, zwarte haar uit zijn gezicht en stak een sigaret op. Hij was razend knap en dat wist hij. Elke beweging die hij maakte was zorgvuldig overwogen en waarschijnlijk voor een spiegel geoefend. Carlo leefde voor publiek. Hij slenterde weg, zonder nog één keer om te kijken, met zijn lange, soepele ledematen en een nonchalance waardoor hij er van top tot teen uitzag als een cool GQ-fotomodel. Hij kon Francesca echter niet voor de gek houden. Ze wist dat hij verdriet had. Carlo had zijn moeders ijdelheid en zijn vaders trots geërfd, maar toen haar broertje wegliep, zag Francesca alleen een klein jongetje dat zijn vader net was kwijtgeraakt.

De anderen liepen achter Carlo aan, maar Francesca bleef staan, haar voeten één met de aarde, haar ogen op de kist gevestigd. Ze voelde zich ver-

drietig, maar niet gebroken. Ze voelde... wat voelde ze precies? Spijt? Wroeging? Dat voelde ze inderdaad, maar er was ook iets anders. Francesca voelde boven alles opluchting. Ja, dat was het. Opluchting. Het was eindelijk voorbij.

Maar waar was het allemaal begonnen? In 1946, toen Giancarlo LaFata in de stoffige achterbuurten van Sicilië was geboren? In 1970 in Edinburgh, toen de immigrantenzoon zijn eerste pizzeria restaurant opende en dat de naam 'Fatty' gaf? In 1988, toen de ondernemer, die inmiddels miljoenen waard was, als belastingvluchteling naar Monaco verhuisde? Misschien. Maar daar was het voor Francesca niet begonnen. Ze wist precies op welk moment het allemaal zo vreselijk was misgegaan.

HOOFDSTUK EEN

Vier maanden eerder...

Francesca schrok wakker uit een angstige droom die verdwenen was op het moment dat ze haar ogen opendeed. Ze had de laatste tijd veel van dat soort dromen. Ze kon zich nooit herinneren wat er was gebeurd, maar ze werd badend in het koude zweet wakker, met een bonkend hart en een licht gevoel van paniek in haar borstkas. Het gedempte licht van de dageraad verlichtte haar slaapkamer half, haar lakens voelden klam en ze huiverde in haar dunne katoenen nachtjapon. De airco stond waarschijnlijk weer te hoog, dacht ze. Het was nog geen hoogzomer. Ze zou er straks met de huishoudster over moeten praten. Ze drukte op de bel boven het bed om de keuken te informeren dat ze wakker was en koffie wilde.

Ze rolde naar de droge kant van het bed en trok het laken op tot haar kin. William was er natuurlijk niet. Hij sliep tegenwoordig in een andere kamer. Dat was begonnen omdat hij haar niet wilde storen als hij moest overwerken, maar het was langzamerhand een gewoonte geworden. Enerzijds was Francesca verdrietig over de beslissing van haar echtgenoot om niet meer in het echtelijke bed te slapen, maar anderzijds vond ze het heerlijk om alleen te zijn. William had een flink postuur en de afgelopen acht jaar had ze zijn gesnurk, zijn gemompel en, het ergst van alles, zijn nachtelijke klungelige pogingen om met haar te vrijen moeten verdragen. Haar echtgenoot had zijn goede punten, maar hij was geen prettige bedgenoot, en de seks miste ze absoluut niet. Francesca was een goede echtgenote, maar de waarheid was dat ze opgelucht was dat ze dat onderdeel van het huwelijk hadden opgegeven. Ze huiverde bij de gedachte.

De laatste keer dat ze de liefde hadden bedreven... Nee! Dat was belachelijk. Achteraf gezien hadden ze de liefde niet bedreven, dat deden mensen in films. Nee, hun seksleven was nooit bijzonder sexy geweest. De laatste keer dat ze seks hadden gehad was zes maanden geleden. Ze herinnerde

zich met een licht gevoel van misselijkheid hoe hij altijd zonder voorspel met zijn middelbare lichaam op haar ging liggen en haar heel even kuste voordat hij zijn gezicht in haar haar begroef en aan de slag ging. Ze hadden de stilzwijgende overeenstemming dat ze dit ritueel één keer per twee weken uitvoerden, omdat getrouwde mensen dat nu eenmaal deden. Ze had over zijn schouder gekeken terwijl ze aan haar werk en de kinderen dacht, en had nauwelijks iets gevoeld, behalve een vaag verlangen naar iets heftigers. Ze hoefde het echter nooit lang te verdragen; hij gromde, bleef nog even zwaar op haar liggen, hijgde in haar oor en rolde daarna naar zijn kant van het bed. ‘Dank je, schat,’ zei hij na afloop beleefd, alsof ze lekker voor hem had gekookt. ‘Welterusten.’ Daarna viel hij in slaap.

Francesca kon daarna echter nooit slapen. Ze lag urenlang wakker terwijl ze probeerde de zeurende stem in haar hoofd te negeren die telkens bleef herhalen dat er iets beters dan dit moest zijn.

Hield ze niet meer van William? Hemel, had ze ooit echt van hem gehouden? Of was ze zo vastbesloten geweest om stabiliteit te vinden dat ze een verschrikkelijke vergissing had begaan? En hield hij nog van haar? Soms, als hij naar haar keek, maakte zijn gezichtsuitdrukking haar bang. Dan zag hij er koud, bijna hard uit. Nee, ze was paranoïde, zei ze tegen zichzelf. William was een goede man. Hij was gewoon enigszins vastgeroest. En zij verveelde zich een beetje. Maar zo was het huwelijk toch? Dat werd na bijna tien jaar eentonig. En trouwens, wat was het alternatief? Een scheiding? Dat was ondenkbaar. Francesca was geen vrouw die haar man in de steek liet. Bovendien zou het funest zijn voor de kinderen. En het bedrijf dan? LaFata International werd ogenschijnlijk geleid door haar vader, Giancarlo ‘Fatty’ LaFata, maar Francesca was degene die de dagelijkse leiding had en William regelde het financiële deel. William en Francesca waren niet alleen man en vrouw, ze waren ook zakenpartners. Hun levens waren zo onomkeerbaar met elkaar verbonden dat Francesca zich onmogelijk van hem los kon maken. Nee, ze had haar billen gebrand en nu moest ze op de blaren zitten.

Francesca wist niet of het toeval was of dat William die laatste keer haar gedachten had gelezen, maar hij besloot de dag erna om alleen te gaan slapen. En hoewel ze de seks absoluut niet miste, ervoer ze een knagend

gevoel dat ze tekort was geschoten nu hij ervoor had gekozen niet meer in hun slaapkamer te slapen. Wat voor soort vrouw verdreef haar echtgenoot naar de logeerkamer? Was hun relatie zo'n ramp? Was ze zó onaantrekkelijk? Gaf hij niet meer om haar?

Aan de andere kant was William niet bepaald een hartstochtelijke man. Hij was niet enthousiast over voetbal, formule 1, tuinieren, boeken, politiek of geschiedenis. En al helemaal niet over seks. Hij was natuurlijk verslaafd aan het online volgen van de aandelenmarkten, maar dat kon je niet echt als een passie beschouwen. Ze had voor William relaties met andere mannen gehad, knappe rotzakken die haar hadden geleerd dat liefde pijn deed. Vergeleken bij hen leek William heerlijk gemakkelijk. Hij was geen knappe man. Hij was niet lang en zijn schouders waren enigszins gebogen, en Francesca was dan ook niet voor hem gevallen om zijn uiterlijk. Ze had zijn standvastige, gelijkmatige gedrag aantrekkelijk gevonden en hoewel ze nooit verliefd op hem was geweest, had ze zijn kalme houding gewaardeerd en was ze langzamerhand een genegenheid voor hem gaan voelen die op een goede dag een beetje op liefde leek. Hij was extreem betrouwbaar, kwam nooit te laat, hield zijn woord, flirtte niet met haar vriendinnen en keek niet naar andere vrouwen. Ze hadden bijna nooit ruzie, ook nu niet, maar het allerbelangrijkste was dat hij haar nooit kwetste. Hij was veilig. Een beetje saai misschien, maar veilig. En Francesca had al genoeg chaos in haar leven meegemaakt.

Ze was er getuige van geweest hoe haar vader vrouwenharten brak, ze had van dichtbij meegemaakt hoeveel pijn hij haar arme moeder had gedaan en ze had al op jonge leeftijd gezworen dat ze nooit zou vallen voor een rokkenjager zoals Fatty. Nu wist ze echter dat ze, door de slechte kanten van een gepassioneerde relatie te vermijden, ook de goede had opgeofferd. Francesca voelde nooit vlinders in haar buik, ze had nooit ongeremde seks, ze kreeg geen serenades en er werden geen gedichten voor haar geschreven. William 'deed' niet aan emotie, maar was wel respectabel. Hij was erg betrouwbaar en straalde een en al verantwoordelijkheid uit, maar emoties? Nee, dat was niet zijn sterkste kant. De gevoelens die hij had waren zo diep verborgen dat Francesca er soms alleen een glimp van opving. Ze herinnerde zich dat ze een zweem van een traan in zijn ooghoek

had gezien toen Luca was geboren. Maar tegen de tijd dat Benito twee jaar later op de wereld kwam, had William een hedgefondsbijsamenkomst in Frankfurt belangrijker gevonden. Hij was een man die de beleggingsportefeuille van zijn schoonvader belangrijker vond dan de geboorte van zijn zoon. Hij koos altijd voor zijn hoofd in plaats van zijn hart en soms betrapte Francesca zich erop dat ze fantaseerde over mannen die te hard reden en te veel dronken, die het uitschreeuwden als ze pijn hadden en brulden als ze boos waren, en die midden op de dag ongeremd en gepassioneerd de liefde bedreven terwijl ze eigenlijk op kantoor hadden moeten zijn.

Misschien had ze gewoon een soort vroege midlifecrisis, waardoor ze hunkerde naar een romantische fantasie die niet eens bestond, alleen omdat ze de sleur van haar huwelijk een beetje zat was. Ze zou nooit een minnaar nemen. Het ging niet om seks. Niet echt. Daar was ze nooit zo gek op geweest. Misschien had ze daarom ja gezegd tegen William, de meest seksloze man die ooit had geleefd. Francesca had die dringende 'ik moet je nu hebben'-seksuele aantrekkingskracht waarover je in boeken las nooit gekend. Eerlijk gezegd dacht ze dat het een verzinsel was. En romantische liefde? Daar was ze ook niet echt van overtuigd. Haar jongere zusje Angelica was minstens één keer per maand stapelverliefd en het leverde haar nooit meer op dan liefdesverdriet, teleurstellingen en een nieuw verblijf in een ontwenningssliniek. Nee, Francesca had geen nieuwe man nodig. Ze had haar kinderen en haar carrière, en ze had William, met al zijn tekortkomingen. Francesca zuchtte een beetje neerslachtig bij de gedachte. Er was een man geweest die haar had geraakt, maar die zou ze nooit meer zien. En dat was waarschijnlijk maar beter. Hij was gewoon een knappe smeerlap, het soort man dat ze jaren geleden had afgezworen. Hij was gevaarlijk, iemand die ze tot elke prijs uit de weg moest gaan.

HOOFDSTUK TWEE

Haar gouden Cartier Tank Française vertelde haar dat het nog maar halfzes was, maar Francesca was klaarwakker en het had geen zin om weer te gaan slapen. Het bedrijf nam haar gedachten in beslag en als ze nu opstond kon ze twee uur werken voordat de kinderen wakker werden. De kredietcrisis begon LaFata International eindelijk te raken. Een hotelcomplex in Dubai was half afgebouwd in de steek gelaten omdat de aannemers failliet waren gegaan, de waarde van de familiebeleggingen was gehalveerd door de dalende rentevoeten, de restaurantketen in Engeland liep slecht omdat de mensen de broekriem aanhaalden en thuis aten, en zelfs het formule 1-team dat de familie sponsorde zat in de problemen omdat het de nieuwe superauto niet was gelukt om één enkele race te winnen. Niet dat de kredietcrisis daar de schuld van kon krijgen, dat was de schuld van de Duitse autoontwerper (die haar vader net had ontslagen).

Haar vader bleef tegen haar zeggen dat het goed zou komen en dat hij alles onder controle had. Hij schepte op dat hij de vorige recessie ook had overleefd en dat hij deze helemaal zou overleven. Jezus, hij zou er zonder kleerscheuren vanaf komen. Net als altijd. Wat zei hij ook alweer? ‘Hoe groter het risico, des te groter is de beloning, Frankie!’

Fatty was altijd een gokker geweest. Hoe had hij anders op zijn vijfenveertigste miljardair kunnen zijn? Hij zei altijd dat hij zoveel geld had dat niets hem nog kon raken. Francesca wist dat dat grote onzin was. Zij ging meer uit van het ‘hoge bomen vangen veel wind’-principe, maar dat kon ze haar vader niet wijsmaken. Hij wilde niet luisteren. Het enige dat omvangrijker was dan Fatty’s middel, was zijn ego. Die man had nooit ongelijk. Je kon hem een schoppenboer voorhouden en dan beweerde hij net zo lang dat het een hartenkoning was tot je aan jezelf begon te twijfelen.

Dus bleef Fatty geld in nieuwe projecten stoppen en zwakke bedrijven, winkels, restaurants en hotels voor bodemprijzen opkopen. Hij gedroeg zich eerder als een failliete shopaholic die met haar creditcard schoenen

blijft kopen dan als een scherpzinnige zakenman die miljarden op zijn rekening heeft staan. Het enige waarover Francesca en William het eens waren, was dat het net was alsof Fatty niet rationeel meer kon denken. Ze probeerden achter zijn rug om stiekem de broekriem aan te halen. Ze ontsloegen personeel, verplaatsten beleggingen en sloten een aantal kleinere restaurants en hotels in de hoop dat hij het niet zou merken. Tot nu toe waren ze ermee weggekomen, maar hun inspanningen waren nutteloos als Fatty bleef uitgeven. Het was alsof ze de Titanic met een theelepel probeerden leeg te hozen.

Francesca liet zich uit bed glijden en duwde de witte houten luiken van de kamerhoge ramen open. De wereld was gevangen in het romantische, nevelige licht tussen nacht en dag. Het was magisch. De zon begon op te komen, maar de lichtjes van Monte Carlo twinkelden nog onder haar. Ze liep het Julietbalkon op en ademde de koele voorjaarslucht in. De hemel was wolkeloos. Straks werd het warm en trotseerden de toeristen de stranden, tot groot plezier van de plaatselijke bevolking. Het is mei, geen augustus, zouden ze mompelen terwijl ze hun jassen om zich heen trokken. Op dit tijdstip was het echter opvallend koud. Francesca hoorde de deur achter zich opengaan en Audrey, het mooie, jonge dienstmeisje dat haar vader net had aangenomen (ze waren altijd mooi, maar deze kon in elk geval een lekkere cappuccino maken) kwam binnen met haar koffie. Ze bedankte het meisje, pakte de koffie dankbaar aan en warmde haar handen aan het verfijnde porselein terwijl ze huiverde op het balkon.

Het uitzicht vanaf de heuvel was fantastisch. Ze keek uit over de moderne appartementengebouwen, villa's, hotels en winkels van Monaco. Het herenhuis van de LaFata's, Le Grand Bleu, was een zeldzaam juweel in het prinsdom, een imposant en prachtig gerestaureerd tweehonderd jaar oud gebouw in Italiaanse stijl, op eigen grond, een stuk van de kustweg naar Italië. Het had twaalf enorme ramen met luiken die op zee uitkeken, een gedetailleerde fries die langs de daklijn liep en de meest verfijnde duiventil die je je kon voorstellen op het dak. Francesca had altijd gevonden dat het gebouw op een enorm poppenhuis leek. Het was bijna te mooi om echt te zijn.

Er waren gedurende de jaren steeds meer appartementengebouwen tus-

sen Le Grand Bleu en de zee gebouwd, maar Francesca had nog altijd een ongestoord uitzicht over de Middellandse Zee. Het was alsof het huis gezegend was, of misschien had haar vader de projectontwikkelaars omgekocht om de gebouwen een paar meter naar links of naar rechts te verplaatsen, afhankelijk van waar het uitzicht belemmerd zou worden. Het was iets wat Fatty absoluut zou doen. Francesca glimlachte bij het idee.

Ze herinnerde zich nog dat haar vader het huis felblauw had laten schilderen toen ze in 1988 naar Monaco waren verhuisd, blozend van het succes en de nieuwe rijkdom. Ze had het prachtig gevonden dat hun huis hoog boven op de heuvel torende en hun aankomst verkondigde. Kijk, leek het te schreeuwen, de LaFata's zijn er!

'We zijn brutaal, we hebben geld, en dat is het enige dat telt,' zong haar vader bulderend met zijn Schots-Italiaanse accent terwijl hij in zijn Aston Martin plankgas over de kronkelende weg naar huis reed. Je kon Fatty niet over het hoofd zien, met zijn splinternieuwe Franse filmster-vriendin, zijn opzichtige sportauto's en zijn felblauwe huis op de heuvel.

Francesca was op dat moment veertien en werd heen en weer getrokken tussen twee werelden. Het was heel moeilijk voor haar geweest om haar leventje in Corstorphine achter zich te laten, in het huis dat ooit zo groot had geleken, maar dat er nu ontegenzeggelijk bescheiden uitzag vergeleken met het paleis in Monaco. Ze miste haar lichttroze slaapkamer met het bloemetjesbehang van Laura Ashley, haar pony's Smudge en Fudge, en haar schoolvriendin Heather, maar ze miste haar moeder Maggie het meest.

'Het is jouw keus,' had Fatty tegen haar gezegd. 'Je gaat met mij mee naar Monaco of je blijft hier, bij die bitch.'

Haar arme moeder was allesbehalve een bitch. Haar enige misdaad was geweest dat ze uiteindelijk van haar ziekelijk ontrouwe echtgenoot was gescheiden. Ook op haar veertiende had Francesca echter geweten dat ze geen keus had als het ging om iets wat Fatty wilde. Hij kneep zijn ogen halfdicht en voegde er kil aan toe: 'Als je blijft, onterf ik je, hoor je me? Dan ben je net zo dood voor me als je moeder. Het is jouw keuze, Francesca, lieverd van me, het is jouw keuze.'

Fatty sprak met zoveel venijn over zijn ex-vrouw dat Francesca huiverde. Arme Maggie, ze had zich bevrijd van haar echtgenoot en was tegelijkertijd

haar enige kind kwijtgeraakt. Nu ze zelf moeder was, begreep Francesca pas goed hoe moeilijk de beslissing was geweest. Niet dat Maggie veel keus had gehad. Fatty's verhouding met het Franse krenge Sandrine de la Plage (of Zanderig Strand, zoals Francesca en haar moeder haar altijd noemden) had tenslotte in alle kranten gestaan en tegen de tijd dat Maggie de scheiding had aangevraagd, was Sandrine al zwanger. Hoe had Maggie bij Fatty kunnen blijven, terwijl iedereen wist dat hij een andere vrouw zwanger had gemaakt? Maggie was veel te trots om zo'n publieke vernedering te accepteren en om eerlijk te zijn was ze altijd ontzettend tolerant geweest ten opzichte van Fatty's gedrag. En bovendien had die arme Maggie veel ernstigere problemen.

'Moet ik gaan?' had Francesca haar moeder huilend gevraagd. 'Ik hou van papa, maar ik denk dat ik liever bij jou blijf.'

Maggie omhelsde haar dochter stevig. 'Ik weet het, liefje,' zei ze teder. 'Maar dit is een geweldige kans voor je. Het is een spannend avontuur om daar op te groeien. Je gaat daarnaartoe en je straalt. En onthou dat je altijd in mijn gedachten bent en dat ik er altijd voor je zal zijn, wat er ook gebeurt. Begrepen?'

Francesca knikte dapper, maar eerlijk gezegd verwarde het haar een beetje dat haar moeder haar zo gemakkelijk liet gaan.

'En alsjeblieft, Frankie,' voegde Maggie er ernstig aan toe. 'Zorg ervoor dat hij je geen pijn doet.'

'Papa zou me nooit pijn doen,' zei Francesca. Het irriteerde haar plotse-ling dat ze de ene ouder voortdurend bij de andere moest verdedigen. 'Hij houdt net zoveel van me als jij. Hij zou me nooit pijn doen. Hij heeft me zelfs nog nooit geslagen. Dat jij niet meer van hem houdt, wil niet zeggen dat je me tegen hem op kunt zetten, mama.'

'Dat weet ik, liefje,' zei Maggie met een diepe zucht. 'Ik wil je niet tegen je vader opzetten. Je hoeft het niet te geloven, maar ik hou nog steeds van hem. Op een bepaalde manier zal ik dat altijd doen. Hij is alleen een moeilijke man, Frankie. Hij is egoïstisch, zelfingenomen en verdomd koppig. Zijn ambitie en energie kunnen soms angstaanjagend zijn. Hij laat nooit toe dat iemand hem van zijn dromen afhoudt. Ook jij niet.'

‘Maar papa houdt meer van me dan van wat ook ter wereld,’ verkondigde Francesca trots. ‘Dat zegt hij altijd tegen me, hardop en in het openbaar, zodat iedereen het kan horen.’

‘Ja,’ antwoordde Maggie kalm. ‘Dat is waar. Je vader houdt meer van je dan van wat ook ter wereld, behalve zichzelf! Dat moet je in gedachten houden, Frankie. Als er brand uitbreekt, redt Giancarlo LaFata zichzelf en laat hij de anderen in het brandende huis achter. Als je dat onthoudt, komt het goed.’

Ze gaf een kus op het lange, bruine haar van haar dochter en fluisterde zo zachtjes ‘ik hou van je’ dat Francesca het nauwelijks hoorde. Haar moeder was nooit goed geweest in uitgebreide liefdesverklaringen – ze was net zo sterk en trots als haar vader, maar daar eindigde de overeenkomst. Fatty was gepassioneerd, luidruchtig, temperamentvol en emotioneel, terwijl Maggie stil, gereserveerd en teruggetrokken was. Haar liefde voor Francesca sudderde stil achter haar staalgrijsblauwe ogen, terwijl Fatty zijn liefde van de daken schreeuwde. Fatty toonde zijn liefde voor Francesca met pony’s en bedelarmbanden van Tiffany, terwijl Maggie die van haar toonde met pleisters op geschaafde knieën, perfect gestreken schooluniformen en af en toe een zelfgebakken brownie in haar lunchtrommel. Francesca had het gevoel dat ze heen en weer werd getrokken tussen haar vader en haar moeder. Tussen Schotland en Monaco. Tussen haar oude leventje met het kleinburgerlijke comfort en haar nieuwe leven vol luxe en glamour aan de Rivièra. Natuurlijk was ze met Fatty meegegaan. Dat deed iedereen altijd.

Het was Francesca al snel duidelijk geworden waarom haar moeder haar zo gemakkelijk aan haar vader had meegegeven. Ze was onbaatzuchtig. Toen Maggie op de luchthaven afscheid nam van haar dochter, wist ze ongetwijfeld dat ze haar enige kind nooit meer zou zien, maar ze bleef sterk. Francesca’s laatste herinnering aan haar moeder was haar warme en bemoedigende glimlach terwijl ze haar uitzwaaide toen ze met het vliegtuig naar Nice vertrok. Achteraf gezien was ze erg mager en bleek geweest. God, hoelang wist Maggie al dat ze kanker had? Francesca zou het nooit te weten komen. Ze wist alleen dat haar moeder binnen drie maanden na haar aankomst in Monaco was overleden. Voordat ze het telefoontje van het Edin-

burgh Royal Infirmary kreeg, waarin haar werd meegedeeld dat haar moeder was gestorven, had Francesca niets over haar moeders ziekte geweten. Fatty had er duidelijk ook geen idee van gehad. Hij liet zich als een enorme lappenpop op de grond vallen en huilde om het nieuws. ‘Maggie, o, Maggie, nee. Nee. Nee...’ snikte hij. Daarna praatte hij nooit meer over haar. Hij had de herinnering aan zijn ex-vrouw opgeborgen in een kluis met de naam ‘het verleden’ en was doorgegaan.

De maanden daarna waren een waas van tranen en pijn, maar langzamerhand had Francesca de warme mediterrane zon binnengelaten. Nu Maggie er niet meer was, had ze niets meer in Edinburgh, dus werd het grote blauwe huis op de heuvel haar thuis. Nu kon ze zich niet meer voorstellen dat ze ergens anders zou wonen. Haar jongere halfbroertje en -zusje waren verhuisd naar luxe appartementen aan de kust op het moment dat de inkt op hun felicitatiekaarten voor hun achttiende verjaardag droog was, maar Francesca niet. Toen ze acht jaar geleden met William trouwde, wilde hij een huis voor hen tweeën kopen, maar Francesca had hem duidelijk gemaakt dat ze niet van plan was uit haar vaders huis te vertrekken. Net zoals ze hem duidelijk had gemaakt dat ze haar vaders naam niet zou opgeven. Ze was Francesca LaFata gebleven. Francesca LaFata van Le Grand Bleu. Haar naam, haar thuis.

Gedurende de jaren was de verf tot hemelsblauw verbleekt en Francesca vond het prachtig zo. Als haar vader dreigde het huis opnieuw te laten schilderen, zoals hij elk voorjaar deed, smeekte ze hem dat niet te doen. Le Grand Bleu begon steeds meer met het landschap te versmelten en Francesca vond het heerlijk om te denken dat zij hetzelfde deed. Ze was in Monaco aangekomen als een brutale, naïeve, onbeholpen tiener, en had zich geleidelijk aangepast aan haar nieuwe omgeving, tot ze net zo’n deel van de Monegaskische society was als de Grimaldi’s. Ze was trots op de vrouw die ze was geworden. Ze was een slimme zakenvrouw, een trotse moeder, een uitstekende gastvrouw, een trouwe dochter, een goede echtgenote. Hoewel, misschien was ze niet zo’n goede echtgenote, maar iedereen mocht één fout maken.

Francesca huiverde. Telkens als ze aan de toestand met William dacht, voelde ze haar borstkas verstrakken. Misschien moest ze het met haar vader

bespreken? Had haar vader gemerkt dat ze apart sliepen? Zou hij een verstandig advies voor haar hebben? God, op dit soort momenten miste Francesca haar moeder het meest. Nee, dit kon ze niet met Fatty bespreken. Hij had genoeg aan zijn hoofd met het bedrijf, het was niet goed als hij zich zorgen maakte over Francesca's huwelijk. Trouwens, hij zou haar vertellen dat ze bij William weg moest gaan. Hij was nooit een grote fan van hem geweest. Fatty was een omgekeerde snob. Hij had vroeger niets gehad en hij geloofde er heilig in dat kinderen die in rijke gezinnen werden geboren luie, arrogante vlegels waren, die door het leven laveerden door 'op de juiste manier' te praten en op school de juiste contacten te leggen. Het klopte dat William in een bevoorrecht gezin in het belommerde Surrey was geboren. Hij had op Eton gezeten en had economie aan Cambridge gestudeerd. Hij kwam uit een rijke familie, maar William was briljant in alles wat met financiën te maken had. Toen hij nog maar drieëndertig was, de tijd waarin Francesca hem had ontmoet, had hij al een uitstekende reputatie opgebouwd als bankdirecteur.

Ze waren twee jaar met elkaar uitgegaan voordat William zijn baan had opgezegd en had aangeboden om voor Fatty te komen werken. Francesca was zo onder de indruk van zijn betrokkenheid bij haar familie dat ze het gevoel had gehad dat ze alleen maar ja kon zeggen toen hij haar vroeg of ze met hem wilde trouwen. Ze was echter bang geweest dat ze een vergissing maakte terwijl ze zich voorbereidde op haar bruiloft. William was slim en aardig, maar was aardig voldoende om een lang en gelukkig leven te leiden? Diep vanbinnen, zelfs op haar trouwdag, wist Francesca dat ze hartstocht opofferde voor stabiliteit, maar ze besloot dat het een redelijke prijs was om te betalen. William zou haar niet in de steek laten en zou haar hart niet breken. Hoe zou hij dat kunnen, als hij haar hart nooit had bezeten? Bovendien was William enorm loyaal ten opzichte van haar vader geweest door de financiële afdeling van LaFata International onder zijn hoede te nemen. Hij verdiende een beloning. Fatty had hem er nooit voor bedankt, en hij bleef er koppig mee doorgaan zijn schoonzoon, het financiële wonder, zijn accountant te noemen. Nee, haar vader zou absoluut tegen haar zeggen dat ze bij hem weg moest gaan.

Zelf was Fatty inmiddels voor de vierde keer getrouwd. Voor een katho-

liek had hij maar heel weinig respect voor de heiligheid van het huwelijk. Hij leek ervan uit te gaan dat één vrouw per decennium een heel goed gemiddelde was. Toch lag dat niet alleen aan Fatty. Van mannen zoals Fatty werd verwacht dat ze verhoudingen hadden en hun vrouwen om de paar jaar inruilden voor een jonger, glamoureuzer exemplaar. Het hoorde gewoon bij hun reputatie. Haar broer Carlo wisselde vaker van vrouw dan hij zijn Calvin Klein-ondergoed wisselde. Francesca moest de Engelse roedelbladen lezen om bij te houden met welke huwbare blonde actrice/popster/it-girl of model haar broer het bed deelde. Zij had zich daarentegen altijd gepresenteerd als de serieuze, betrouwbare, fatsoenlijke LaFata. Ze was trots op haar reputatie. Goed, misschien vond ze het niet prettig als Angelica haar saai noemde, maar voor Angel was iedereen die geen heroïne verkocht saai.

Francesca kon niet plotseling haar echtgenoot verlaten. Vrouwen zoals zij deden zoiets gewoon niet. Ze zou blijven, in elk geval tot haar jongste zoon Benito achttien werd. Daarna zou ze de situatie heroverwegen. Ze moest dus nog dertien jaar wachten, en tot die tijd kon ze maar beter het beste van de situatie maken. William en zij waren de laatste tijd min of meer vreemden van elkaar geworden. Ze knikten beleefd naar elkaar aan de ontbijttafel, kusten elkaar in het openbaar in de lucht en hielden de schijn op voor het geval iemand in de gaten had dat hun huwelijk meer barsten vertoonde dan een gevallen vaas. Francesca kon de situatie niet nog meer uit de hand laten lopen. Ze was er heel tevreden mee dat ze hun seksleven kon laten voor wat het was, daar kon ze heel goed buiten, maar hun vriendschap? Ooit was er een uitstekende vriendschap tussen hen geweest en die moest ze op de een of andere manier terug zien te krijgen. Misschien moest ze hem deze week voor een lunch uitnodigen. Het was geen groots romantisch gebaar, maar het was een begin.

Vriendschap was genoeg om haar erdoorheen te helpen. Tenslotte kon niemand alles hebben, en Francesca wist dat ze veel in haar leven had om dankbaar voor te zijn: haar zoons, haar familie, haar rijkdom, haar status, haar carrière, haar gezondheid. Ze had op veel manieren een gezegend leven geleid. Haar moeder had er altijd voor gezorgd dat ze dat beseftte.

‘Gedraag je niet verwend, Frankie,’ had ze telkens opnieuw gewaar-

schuwd toen het familiefortuin groeide en ze van de gemeenteflat in Leith naar de nieuwe twee-onder-een-kapwoning in Joppa, en daarna naar de indrukwekkende victoriaanse villa in Corstorphine verhuisden. Ze zei het opnieuw toen Francesca op elfjarige leeftijd naar de Mary Erskineschool ging. ‘Dat je nu op een particuliere meisjesschool zit, wil niet zeggen dat je beter bent dan je vriendinnen,’ zei haar moeder. ‘Vergeet nooit je afkomst, liefde. We zijn niet beter dan anderen, we hebben gewoon meer geluk gehad.’

‘Geluk?!’ bulderde Fatty, die het gesprek had opgevangen. ‘Geluk?! Praat geen onzin, mens. Het heeft niets met geluk te maken. Ik heb dit gedaan,’ verkondigde hij trots terwijl hij met zijn armen naar de luxueuze woonkamer gebaarde. ‘*Mio dio!* Toen ik een jongen op Sicilië was, waren we zo arm dat ik...’

‘... op blote voeten naar school moest lopen,’ viel Francesca hem giechelend in de rede. Ze had het verhaal al duizend keer gehoord.

‘Je lacht me uit, jongedame,’ ging Fatty verder. ‘Maar ik ging van school toen ik twaalf was. Twaalf! Hoor je? Maar zes maanden ouder dan jij nu bent. Ik was de beste van de klas, maar ik moest werken voor mijn familie, ik moest poen verdienen. Mijn vader was een waardeloze sukkel. Ik moest mijn moeder helpen, anders waren mijn broers en zussen doodgegaan van de honger.’

Francesca en Maggie deelden een ‘daar gaat hij weer’-blik en luisterden geduldig terwijl Fatty verderging met zijn monoloog.

‘Toen ik net vijftien was, vijftien, hoor je, stierf mijn vader en was ik het hoofd van de familie. Maar ik was dapper. Een gokker. Ik greep mijn kans. Ik ging van Sicilië weg zonder een cent op zak en kwam naar Schotland. Ik sprak geen woord Engels. Ik bakte pizza’s voor oom Enzo in zijn restaurant in Glasgow. Herinner je je oom Enzo? Hij stierf toen jij drie was. Hij betaalde me niets, maar hij liet me een jaar lang op zijn bank slapen en ik at de restjes uit het restaurant. Ik wilde echter meer en haalde hem over om mij zijn nieuwe restaurant in Edinburgh te laten leiden. Hij stemde toe omdat ik familie was en hij wist dat hij me kon vertrouwen, maar ook omdat ik goedkoop was en in het smerige hok achter de keuken wilde slapen. Daar heb ik je moeder ontmoet. In het restaurant, niet in het smeri-

ge hok achter de keuken, hoewel ze daar later heel wat keren is geweest, hèhèhè. Maar goed, ze was een studente, en ze kwam binnen met haar arrogante studievriendinnen. Ze dachten allemaal dat ze te goed waren voor Fatty, maar ik heb hun al snel het tegendeel bewezen, nietwaar, Maggie? Ik heb die bekakte meiden geleerd dat Fatty een liefdesgod is. Hèhèhè. Nietwaar, Maggie?

Het was geen vraag en Fatty verwachtte geen antwoord, maar zelfs op die leeftijd had Francesca de blik van liefde vermengd met pijn in haar moeders ogen gezien. Ze had hen vaak horen ruziën over andere vrouwen. En ook op elfjarige leeftijd had Francesca begrepen dat haar vader minnaressen had. Ze had hem soms met hen in zijn restaurants gezien; serveersters die te dichtbij stonden, klanten die te vaak kwamen, en zelfs een van de vriendinnen van haar moeder die langskwam als Maggie er niet was. Francesca was altijd een slim meisje geweest, ze was niet gemakkelijk om de tuin te leiden.

‘Tegen de tijd dat Enzo zijn derde hartaanval kreeg, had ik het restaurant in een goudmijntje veranderd. Ik heb de oude man rijk gemaakt en toen hij stierf liet hij het restaurant aan mij na. Ik heb de naam LaFata’s in Fatty’s veranderd, heb de inrichting wat vrolijker gemaakt, wat meer *moderno* en *opla!* Plotseling was het het mooiste restaurant van de stad. Zijn zoon, mijn neef, Enzo junior, heeft het me nooit vergeven. Tot de dag van vandaag spreekt die man mijn naam niet uit. Hij haat het dat ik zo’n succes heb gemaakt van Fatty’s. Jaloezie is een afschuwelijke emotie, vind je niet, Maggie?’

Hij gluurde met een grijns op zijn gezicht naar zijn vrouw en ging verder. ‘Tegen de tijd dat jij vijf jaar was, liefje, was ik rijk. Ik heb een huis voor ons gekocht en nog een restaurant. En daarna heb ik nog drie restaurants gekocht en een half hotel, samen met mijn neef Tony. Daarna heb ik dit prachtige huis voor ons gekocht, nog een hotel, en deze zomer open ik restaurants in Birmingham, Newcastle, Manchester en Londen. Binnenkort zijn er Fatty’s in elke hoofdstraat in het land. En nu gaat mijn *bambino* naar de Mary Erskineschool voor meisjes en ben ik een heel trotse, trotse vader, omdat *mia figlia* nooit met blote voeten naar school zal hoeven lopen!’